

آسیب شناسی طرح جابر بن حیان و ارائه راهکارهایی جهت کیفیت بخشی

محسن قنبری شهواری^{۱*}، علی صادقی^۲، محمد حسن پور^۳

۱- کارشناس ارشد برنامه ریزی درسی، دانشگاه آزاد واحد مرو دشت

mohsenghanbari^{۴۳}@yahoo.com

۲- کارشناس ارشد مدیریت آموزشی، دانشگاه آزاد واحد مرو دشت

anamisboy^{۶۷}@gmail.com

۳- کارشناس ارشد تاریخ و فلسفه آموزش و پرورش، دانشگاه پیام نور مرکز اراک

hasanpoor^{۶۸۹۳}@gmail.com

چکیده

پژوهش حاضر با هدف بررسی، آسیب شناسی طرح جابر بن حیان و ارائه راهکارهایی جهت کیفیت بخشی به انجام پروژه های علمی در سطوح مختلف انجام شد. روش پژوهش از نوع پیمایشی و جامعه آماری شامل تعدادی از کارشناسان، مدیران، معلمان، اولیا و دانش آموزان مدارس ابتدایی شهرستان میناب در سال تحصیلی ۱۳۹۷-۱۳۹۶ می باشد که به روش تصادفی ساده انتخاب شدند. همچنین داده ها با استفاده از روش مصاحبه گردآوری گردید. یافته ها نشان داد که اجرای این طرح، توانمندی در یادگیری نحوه انجام پژوهش، برخورداری از روحیه کنجکاوی و پژوهشگری، پرورش خلاقیت و برخورداری از مهارت های مختلف را برای دانش آموزان به دنبال دارد. در بحث آسیب شناسی مواردی همچون رویکرد جشنواره ای طرح، عدم آگاهی کامل همه عوامل دخیل در طرح علیرغم تلاش های صورت گرفته تا کنون، بی انگیزگی تعداد زیادی از معلمان ناشی از برخی عوامل اثرگذار، داوری های نامناسب از نظر برخی ذینفعان، عدم دسترسی به منابع علمی مفید، کم توجهی و عدم حمایت از استعدادهای شناسایی شده، عدم برگزاری نمایشگاه در برخی مدارس، ضعف کارگروهی، عدم ثبات در زمان اجرای نمایشگاه در سطوح مدرسه تا کشوری، استقبال کم مسئولین در بازدید از نمایشگاه ها، سختی کار برای دانش آموزان سنین پایین و ... موضوعاتی بود که همگی بر آن اتفاق نظر داشتند. در ادامه راهکارهایی جهت رفع آسیب ها و کیفیت بخشی ارائه گردیده است.

واژگان کلیدی: طرح جابر بن حیان، آسیب شناسی، راهکارها

مقدمه و بیان مسئله

به منظور حضور پررنگ دانش آموزان در آموزش و پژوهش حرکت قابل ملاحظه ای در حال شکل گیری است. این حرکت جهت تحقق بخشی برخی تغییرات در نظام آموزش و پرورش صورت پذیرفته است. محققان مدرسه و دانشگاه در تلاشند یادگیری را به یک فرآیند ساخت و ساز اجتماعی مبدل کنند و تحقیقات مربوط به کلاسهای درس را به گونه ای راهبری نمایند که معلمان قادر شوند پاسخ سوالات خویش را جستجو کنند. (الدفر^۱ ۱۹۹۵ نقل درروئینی ۱۳۹۵)

در بحبوحه گسترش مرزهای قدرت و دانش و تحقیقات علمی، ذی نفعان اصلی آموزش و پرورش یعنی دانش آموزان، مورد غفلت واقع شده اند؛ در حالی که آنها می توانند سازندگان محیط یادگیری خود و شرکای اصلی پژوهش باشند؛ زیرا آنها بهترین متخصصان تجارب